

HỒI 349

Kỳ Môn Nhược Thị

Vương Thế Sung y theo lời Khấu Trọng, lẳng lặng đưa ba gã vào Đông Đô, an bài ở trong một căn nhà nhỏ tại Trạch Thiện phường ở thành Nam. Ngôi nhà này sát bên dòng kênh, kiến trúc theo kiểu bên hông là hẻm, phía sau là sông, còn có bến đò nhỏ đậu sẵn một chiếc khoái thuyền để ba gã tự do ra vào. Nếu đi đường bộ, mất khoảng một chén trà nóng có thể đến Thiên Tân kiểu nối liền nam thành và bắc thành, giao thông rất tiện lợi. Ba gã cũng khéo léo từ chối Vương Thế Sung sai người đến hầu hạ với lý do muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi sau khi đường xa mệt mỏi. Dương Công Khanh đích thân đem rượu thịt và quần áo đến cho ba gã, hẹn ngày mai đến Đồng Gia tửu lâu cùng dùng cơm với Trương Trấn Châu, đoạn chia tay. Ba gã tắm rửa thay đồ xong, cùng vào sảnh đường ăn uống trò chuyện, hết sức thoải mái.

Khấu Trọng kể lại tường tận cuộc gặp với cha con Vương Thế Sung, Đột Lợi than: “Nói thật, năm xưa huynh đại phá Lý Mật, ta và Lý Thế Dân còn tưởng huynh có bảy phần vận may, chỉ có hai phần là nhờ bản lĩnh thật sự. Sau đó lại đánh bại Vũ Văn Hoá Cập, làm rối loạn liên quân Đổ, Thấm và khiến cho Tiêu Tiển, Chu Xán và Tào Ứng Long thảm bại, cũng chỉ nghĩ huynh nhờ nguy kế mà thành công. Đến hôm nay nghe được chiến lược hù dọa Vương Thế Sung, ta mới hiểu Khấu Trọng huynh đúng là thiên tài quân sự. Huynh hệt như có năng khiếu bẩm sinh, dễ dàng nghĩ ra được những sách lược mà người khác không thể nghĩ ra. Nếu Vương Thế Sung chịu trao quyền chỉ huy cho huynh, huynh với Lý Thế Dân hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Cả đại tướng trung thành với lão mà lão cũng chẳng tin, huống chi là tiểu đệ”.

Từ Từ Lăng nói: “Thiếu soái người có nói với lão về chuyện liên quan đến Khả hãn không?”

Khấu Trọng nhú mày nói: “Thật là kỳ lạ, lão chủ động đề xuất, biểu hiện rất tích cực. Song khi tiểu đệ đề nghị để Dương Công Khanh hộ tống Khả hãn về Mạc Bắc, lão lại nói có người khác, không biết lão hồ ly này nghĩ gì nữa?”

Đột Lợi nhìn Từ Tử Lăng, nói ra phân tích của gã cho Khấu Trọng nghe. Khấu Trọng vỗ đùi: "Vẫn là Lăng thiếu gia sáng suốt, tiểu đệ nhất thời không nghĩ xa như vậy, Vương Thế Sung sắp xếp ngày mai đưa huynh lên miền Bắc, chuyện này nên ứng phó thế nào?" Rồi lại nói: "Chả lẽ y phủ nhận có hiệp nghị với Lưu Vũ Châu, Tống Kim Cương là vì sợ chúng ta nghi ngờ?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Thiếu soái người đã từng bảo Vương Thế Sung kết minh với Đâu Kiển Đức, về mặt này lão hồ ly nói như thế nào?"

Khấu Trọng nghiêng răng: "Tiểu đệ mới chỉ thăm dò, nhưng lão không tiết lộ. Hà! Đêm nay đến lượt lão bận rộn, tiểu đệ thật muốn tìm đến Vinh phủ xem thử lão hỏi tội Vinh Phụng Tường như thế nào".

Đột Lợi lắc đầu: "Thế lực của Vinh Phụng Tường ở Lạc Dương rất mạnh, tuy y phải dựa vào Vương Thế Sung, nhưng khi gặp rắc rối Vương Thế Sung cũng phải dựa vào y. Ta đoán lão hồ ly nhất định sẽ kìm con giận này, sau này mới tính sổ với Vinh Phụng Tường".

Lần này đến lượt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biến sắc.

Sở dĩ Khấu Trọng phải "ly gián khích bác" trước mặt Vương Thế Sung là bởi lập trường lúc này lúc khác của cha con Vinh Phụng Tường, vừa có vẻ như kết minh với Âm Quý Phái, lại có mối quan hệ dây mơ rễ má với Dương Hư Ngạn.

Nếu Vinh Phụng Tường có thể giữ được thế lực ở Lạc Dương, đối với hai gã chỉ có hại chứ không lợi, nếu các cao thủ Ma môn cỡ Thạch Chi Hiền hay Chúc Ngọc Nghiền đến đối phó, tình hình sẽ càng tệ, nói không thì sợ đúng là gạt người.

Khấu Trọng cười khổ: "Phân tích của Khả hãn không phải là không có lý, theo tiểu đệ Vương Huyền Ứng đã say mê Vinh yêu nữ, nói không chừng đang tiết lộ cho Vinh yêu nữ biết bí mật của chúng ta".

Đột Lợi cười to đáp: "Nói về chuyện nữ nhân, ta quả thật rất có hứng. Chuyện này chẳng phải các vị vẫn gọi là 'no com ẩm cật' sao?"

Từ Tử Lăng nâng chén cười: "Uống rượu thì được nhưng nếu như Khả Hãn nói về chuyện ăn chơi, xin thứ cho tiểu đệ không thể phụng bồi, ngài có thể nhờ con người từ thừa thiếu niên đã ôm mộng tung hoành thanh lâu là Khấu Thiếu soái bồi tiếp."

Khấu Trọng nhắc chén rượu vờ giận quát: "Lăng thiếu gia muốn hại ta chăng? Đã biết là thanh lâu vận của ta và người giống nhau, lần nào đến thanh lâu đều có không kết quả,

thậm chí lần trước xem chút nữa đã bị Chúc yêu phụ hãm hại." Trong tiếng cười vang, ba gã cùng cạn chén.

Lại nghĩ đến con đường nguy hiểm từ Hán Thuỷ đến đây, ai nấy đều cảm thấy trần quý khoảng thời gian bây giờ.

Bình! Bình! Bình!

Bên ngoài có người đập cửa, đối phương không thềm gõ bằng vòng cửa càng khiến người khác có cảm giác kinh tâm động phách. Ba gã nhìn nhau, không ngờ có người lớn gan như vậy thì một giọng nói ồm ồm từ bên ngoài vọng vào: "Tần Thúc Bảo đến đây, sao chưa mau mở cửa?"

Tiếp theo là giọng nói quen thuộc của Tần Thúc Bảo: "Lão Trình nhà ngươi có nhỏ giọng lại một chút được không, ai ưa nổi giọng to như lệnh võ của ngươi!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cả mừng, vừa mở cửa, Tần Thúc Bảo và một đại hán khác đã vượt tường nhảy vào, cả hai đều nồng nặc mùi rượu, hưng phấn. Tần Thúc Bảo vượt qua bậc thềm, dang rộng hai tay ôm chắc hai gã, cười ha hả: "Không ngờ hai tên tiểu tử năm xưa chỉ biết trốn chui trốn nhủi nay đã trở thành những nhân vật tung hoành thiên hạ. Hai tên tiểu tử nhà ngươi thật không có nghĩa khí, bản thân bỏ chạy thật xa, hại ta bị bà nương Trần Lạc Nhạn bắt sống làm trâu làm ngựa".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng gặp lại hán tử huyết tính này, máu nóng bùng bùng, ôm y thật chặt, đâm mạnh lên lưng nhau, cơ hồ chỉ có động tác nguyên thủy đó mới biểu đạt được xung động trong lòng. Khấu Trọng cười nói: "Có lòng ắt sẽ thành, bọn đệ đánh bại lão bản của huynh, cũng coi như giúp lão-huynh thoát khỏi bế khổ nhĩ?"

Đại hán đi theo Tần Thúc Bảo lâu bàu: "Lão tử không ôm nữ nhân mà cùng ngươi đến đây. Ngươi chỉ biết nhắc lại chuyện xưa, không thềm để ý giới thiệu ta, con bà nó, quả nhiên chẳng phải là bằng hữu".

Tần Thúc Bảo buông hai người, nhíu mày nói: "Ta nói để ta đi một mình, thế mà ngươi cứ đòi theo. Tiểu Trọng, Tiểu Lăng, đây là Trình Giáo Kim năm xưa đã từng dùng năm trăm binh đại phá vạn quân địch".

Hai gã đã nhiều lần từng nghe đến tên y, ấn tượng rất sâu sắc, thứ nhất là cái tên của y nghe rất quái lạ, hơn nữa y là một mãnh tướng nổi tiếng, sớm đã có lòng muốn kết giao. Định thần nhìn kỹ, người này thân hình rắn chắc hết như một toà thiết tháp, cơ bắp vạm vỡ,

lưng rộng eo chắc, nét mặt xấu xí nhưng đầy vẻ thân thiện, rõ ràng là người hào sảng, khiến người khác yêu mến.

Trình Giảo Kim bực mình nói: "Ta đã đổi tên thành Trình Tri Tiết, không phải là Trình Giảo Kim nữa, cẩn thận ta đánh vỡ cái mồm thối của ngươi".

Khi Tần Thúc Bảo ôm bụng cười lớn, Trình Giảo Kim đã chìa cánh tay thô tháp ra với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, vui vẻ: "Ta thích nhất là kết giao với anh hùng hào kiệt, lão Tần nhiều lần nhắc với ta về hai người, cuối cùng hôm nay mới được gặp mặt! Nào! Chúng ta đi uống rượu".

Đột Lợi bước ra, cười: "Muốn uống rượu sao không vào nhà?"

Rượu được ba tuần, hơi men dâng tràn, năm người đều mới gặp mà như đã quen từ lâu, thêm vài chén thì ai có gì nói nấy, gạt bỏ hết mọi cố kỵ.

Trình Giảo Kim cười nói với Đột Lợi: "Ta vốn không thích người Đột Quyết, nhưng thấy ngươi ăn nói giỏi, lại là huynh đệ của Tiểu Trọng và Tiểu Lăng, ta nghĩ người Đột Quyết các ngươi cũng giống như người Hán, cũng có kẻ tốt người xấu, người quân tử kẻ tiểu nhân nên mới chịu uống rượu với ngươi, nào ngờ bây giờ càng lúc càng thích ngươi, ta kính lão ca ngươi một chén".

Đột Lợi dở khóc dở cười, cùng đối ẩm với y, cũng may y thích kết nhất là giao với những nam nhi hào sảng, không ưa vòng vo nên không lấy thế làm giận.

Tần Thúc Bảo gấp thức nhắm cho mọi người rồi cười lớn: "Vừa nãy ta và lão Trình đến thanh lâu tìm vui, mỗi người đang ôm một mỹ nữ du dương thì Dương Công Khanh sai người đến báo là ba người các ngươi đã đến đây. Ta đây nghĩa khí đầy mình, lập tức về gặp các vị".

Trình Giảo Kim cười nói: "Rõ ràng ta nghe thấy ngươi ở phòng bên mới chưa xong ba hiệp đã cuốn cờ thu trống, thế mà còn huênh hoang khoác lác là nghĩa khí".

Tần Thúc Bảo châm chọc: "Thì ra ngươi chỉ nghe mà không làm, chẳng trách nào mà có sức gõ cửa mạnh đến thế".

Mọi người đều cười rộ lên, Tần Thúc Bảo nói: "Hôm nay chúng ta nhất định phải uống cho thống khoái, bởi vì hoàng hôn ngày mai ta và lão Trình phải hộ tống một người lên Bắc Cương, xui thật".

Khấu Trọng tỉnh táo ngay, nháy mắt với Từ Tử Lăng và Đột Lợi.

Đột Lợi trầm giọng hỏi: "Hai vị có biết là hộ tống ai không?"

Trình Giáo Kim thấy sắc mặt ba gã khác lạ, ngạc nhiên hỏi: “Vương Thế Sung nói khi xuất phát mới cho bọn ta biết lộ tuyến và người phải hộ tống, có gì không ổn?”

Tần Thúc Bảo tiếp lời: “Lúc hoàng hôn, bọn ta nhận được kim dụ của thái tử Huyền Ứng, yêu cầu triệu tập thuộc hạ chờ lên đường. Ta nghĩ đường sá xa xôi cho nên mới tranh thủ tối nay hưởng thụ một phen”.

Từ Tử Lăng hỏi: “Hai vị cảm thấy Vương Thế Sung thế nào?”

Trình Giáo Kim đáp: “Y không bằng Lý Mật, tên tiểu tử Vương Huyền Ứng càng chẳng giống người, nghĩ đến là bực mình”.

Khấu Trọng hỏi tiếp: “Gần đây có ai đến xúi giục hai vị phản Vương Thế Sung không?”

Tần Thúc Bảo ngẩn ra: “Sao hai đệ biết? Trầm Lạc Nhạn đã từng lên đến Lạc Dương, thuyết phục bọn ta theo Lý Mật, nhưng bọn ta từ chối, chắc không ai biết chuyện này”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Hai vị đương nhiên không nói ra, nhưng Trầm Lạc Nhạn cố ý để lộ tin tức, buộc hai vị tạo phản, đó gọi là kế ly gián”.

Trình Giáo Kim cả giận nói: “Trầm Lạc Nhạn thật là khả ố”.

Khấu Trọng nói: “Vương Thế Sung càng khôn khiếp hơn, bởi vì y muốn giết hai người bọn tiểu đệ”.

Trình Giáo Kim và Tần Thúc Bảo ngạc nhiên.

Đột Lợi nghiêm túc nói: “Người mà Vương Thế Sung muốn hai vị hộ tống chính là tại hạ, đây gọi là mượn đao giết người, đao nằm trong tay Lưu Vũ Châu và Tống Kim Cương”.

Khấu Trọng vừa định giải thích thì một giọng nữ từ bên đò phía hậu viện truyền tới: “Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, các người ra đây cho ta”.

Khấu Trọng cười khố: “Lăng thiếu gia cứ từ từ giải thích cho hai vị lão ca rõ. Ta phải thay Lý đại ca an ủi đại tẩu xinh đẹp, thế mới là có nghĩa khí!”

Hồng Phát Nữ nhìn hơi gầy, nhưng vẫn xinh đẹp rực rỡ, nàng đang đứng trên đỉnh thềm đá dẫn xuống sông, lạnh lùng như sương tuyết nhìn Khấu Trọng, trầm giọng nói: “Lý Tịnh ở đâu?”

Khấu Trọng thầm chặc lưỡi, biết nàng nóng tính như lửa, nếu không cẩn thận sẽ bỏng tay như chơi.

Gã không thể làm tổn thương nàng, cũng không thể chịu nổi chiêu thức phát trần xuất thần nhập hoá của nàng bèn cười hì hì: “Tin tức của đại tẩu quả nhiên linh thông, bọn đệ đến đây ngồi chưa nóng mông, đại tẩu đã tìm đến tận nơi, đáng tiếc bọn đệ còn tưởng giữ được bí mật”.

Hồng Phát Nữ giận dữ: “Không được gọi ta là đại tẩu, nếu người thật sự coi Lý Tịnh là huynh đệ, cũng không nên khiến huynh ấy trái lệnh Tần vương mà vượt trăm núi ngàn đèo đến tìm hai tên tiểu tử kiêu ngạo các người”.

Khấu Trọng cười khở: “Ai kiêu ngạo? Tiểu đệ đâu phải nói đại tẩu”.

Hồng Phát Nữ cắt lời gã: “Đừng có nói nhảm, Lý Tịnh ở đâu?”

Khấu Trọng vội vàng kể lại tình hình đã gặp Lý Tịnh.

Hồng Phát Nữ thở phào, sắc mặt giãn ra, nhìn gã từ trên xuống dưới rồi nói với giọng ôn hoà: “Hai người có biết hợp tác với Vương Thế Sung là chẳng khác nào muốn lột da cộp, đã có một bài học vẫn chưa đủ sao?”

Khấu Trọng gật đầu: “Đại tẩu dạy phải, bọn đệ sẽ cẩn thận!”

Giọng nói của Hồng Phát Nữ chuyển sang dịu dàng: “Theo tình hình trước mắt, hai người muốn lên vào Trường An chẳng khác gì khó như lên trời. Nếu thái tử Kiến Thành toàn lực giới bị mà muốn chuyển một lương lớn tài vật binh khí khỏi thành thì khó càng thêm khó. Ta nên nói thế nào hai người mới chịu bỏ ý định đây? Tần vương xưa nay vẫn xem hai người là huynh đệ, thậm chí đến bây giờ vẫn không thay đổi, nhưng các người khiến người ta tiến thoái lưỡng nan, cũng khiến đại ca các người ăn không ngon ngủ không yên”.

Khấu Trọng nói: “Đó gọi là mỗi người mỗi chí, nếu có sự chọn lựa, bọn đệ nào muốn làm kẻ địch với Thế Dân huynh? Song giả sử bọn đệ có thể đoạt bảo tàng trước mắt Kiến Thành, Nguyên Cát thì đối với Tần vương chỉ có lợi chứ không có hại”.

Hồng Phát Nữ ngọc dung trở nên lạnh lùng, nhạt nhẽo nói: “Người tưởng rằng có thể lập nên kỳ tích lần nữa sao? Nghe nói trong bảo tàng có hơn mười xe sách, binh khí đến hàng vạn, dù trong tình huống không ai để ý đến, cửa thành mở rộng chẳng nữa, e rằng trong vòng một ngày cũng không vận chuyển được nhiều thứ như vậy. Hơn nữa người còn tưởng rằng có thể trộm bảo tàng rồi bỏ đi, há chẳng khác nào si tâm vọng tưởng. Nếu các người có lên vào Trường An mà thần không biết quỷ không hay, cuối cùng vẫn phải lộ hành tung, đi vào con đường chết”.

Khấu Trọng vui vẻ: "Tiểu đệ biết đại tẩu tốt với bọn đệ, có điều con người đệ đối với những chuyện càng không có khả năng lại càng hứng thú, bằng không làm sao đánh đổ Lý Mật. Đến hiện tại vẫn chưa có ai lấy được cái mạng nhỏ xíu này".

Hồng Phát Nữ sững ra nhìn gã chốc lát, đột nhiên khẽ cúi đầu nói: "Nghe giọng điệu của ngươi, có phải đã hết giận Lý đại ca?"

Khấu Trọng nghĩ đến Tố Tố, lòng đau như cắt, buồn bã nói: "Còn có gì mà giận? Tố tỷ đã rời xa cõi thế rồi!"

Hồng Phát Nữ giật mình, lạc giọng: "Tố Tố chết rồi sao?"

Khấu Trọng không muốn nhắc lại chuyện Tố Tố nên nói lảng đi: "Đại tẩu cứ hỏi Lý đại ca sẽ rõ, theo ta thấy y nhất định đang ở trong thành. Đại tẩu mau khuyên y về Trường An đi! Bảo y đừng để ý đến bọn đệ nữa".

Hồng Phát Nữ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng quay lưng bỏ đi.

Vào đến sảnh đường, bốn người đã ngừng nói chuyện, đều đưa mắt nhìn vào gương mặt trầm trọng của Khấu Trọng.

Gã ngồi xuống, gượng cười: "Đã đi rồi!"

Đột Lợi hỏi: "Nàng ta làm sao biết bọn ta đang ở đây?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Nàng không nói, nhưng xem ra ai cũng biết chúng ta ở chỗ này rồi, vấn đề là chúng ta đã quá lộ liễu. Hai vị bàn bạc được cái cóc khô gì chưa?"

Gã vừa dứt lời, Trình Giáo Kim đã bực bội nói: "Con bà nó, tên hôn quân Vương Thế Sung dám hại lão tử, ta sẽ cho y biết tay".

Đột Lợi cười nói: "Ta quyết định không đi".

Khấu Trọng lạc giọng hỏi: "Cái gì?"

Tần Thúc Bảo nói: "Khả hãn chỉ nói đùa, ta với lão Trình quyết định cùng Khả hãn đến Mạc Bắc, xem thử kỹ thuật của họ có lợi hại hơn chúng ta không?"

Khấu Trọng yên lòng hẳn, cười nói: "Khả hãn không phải sợ hai người họ học lén thuật xạ kỵ để đối phó với mình sao?"

Đột Lợi kiêu hãnh nói: "Có những thứ không thể học được".

Từ Tử Lãng sợ Trình Giáo Kim không phục phản bác, mới lảng sang chuyện khác: "Chúng ta quyết định tương kế tựu kế, hai vị lão ca có thể thừa cơ rời khỏi Vương Thế Sung".

Tần Thúc Bảo nói với Khấu Trọng: “Chẳng phải ngươi lập cái gì mà Thiếu Soái quân sao? Theo ta thấy cứ giải tán đi thôi, trong tình huống bây giờ, mặc dù Khấu Trọng anh hùng đến bao nhiêu, trí dũng hơn người cũng chỉ là cùng thái tử đọc sách, chẳng làm gì được. Miền Nam chỉ có Giang Đô có thể cầm cự được một lúc nữa”.

Mọi người đều không ngờ Tần Thúc Bảo lại nói trắng ra như thế, tất cả đều yên lặng chờ xem phản ứng Khấu Trọng.

Tần Thúc Bảo là danh tướng tinh thông binh pháp chiến lược, đưa ra phán đoán nhất định cũng có trọng lượng. Đồng thời cũng cho thấy dấu ỵ và Trình Giảo Kim rời khỏi Vương Thế Sung cũng không đi theo Thiếu Soái quân của Khấu Trọng vì tình nghĩa.

Khấu Trọng ung dung cười xòa: “Thì cứ xem sao đã!”

Trình Giảo Kim vỗ vai Khấu Trọng, đứng dậy nói: “Hảo tiểu tử, có bản lĩnh lắm”.

Tần Thúc Bảo cũng đứng dậy, cười nói: “Vi chuyện của Khả hãn, bọn đệ không tiện ở đây lâu. Ta và lão Trình đều có các huynh đệ đồng sinh cộng tử đi theo, phải có thời gian sắp xếp”.

“Cộc cộc!”

Có tiếng gõ cửa vọng vào.

Khấu Trọng cười khổ: “Đây đúng là kỳ môn nhược thị (nhà như cái chợ)!”

Đột Lợi nói: “Để ta dẫn họ rời khỏi đây bằng đường thủy, huynh và Tử Lăng cứ đi xem thử”.

Mọi người chia nhau hành sự.

Khấu Trọng một mình ra cửa Tây, vừa mới mở cửa, quyền kinh hùng hậu xô thẳng vào mặt gã khiến gã nín thở. Gã quát lớn một tiếng, cũng đâm ra một quyền, hai luồng quyền phong giao nhau đánh bình một tiếng.

- o O o -